

Kay seděla u okna a usmívala se na misku pod oknem. Byla si jistá, že má velkou cenu. Opravdu by si z ní neměla dělat popelník. Kdyby ji dala do televizních *Příběhů starožitností*, určitě by ji prezentovali jako poslední kousek, a až by odborník sdělil její hodnotu divákům, čistě pro účely pojištění, vyrazila by jim dech.

Vzdychla a vyhlédla ven na šedivé město. Castlemilk byl postavený v kopci, z něhož byl výhled na celý Glasgow. V každém jiném městě by byl tenhle pohled vyhrazen bohatým, na úbočí Cathskinu by byly roztroušené velké domy s nádhernými zahradami, ale tady ne. To nikdy nepochopila. Snad jen ta vzdálenost od centra.

Město vypadalo z okna šedě, špinavě žlutá pouliční světla se začínala s blikáním rozsvěcet, ale možná to nebylo město, co bylo šedivé. Kuchyňské okno bylo šedivé, vrstvu prachu z něj nedokázala smýt, protože byla na vnější straně skla a okno se nedalo dostatečně otevřít. Kdo tohle zavínil? Když měla dobrý den, přisuzovala to opominutí projektantům, za špatného dne nenáviděla všechny místní, připadali jí jako špindírové neschopní umýt si okna, která jim upírají nejkrásnější výhled na celé město.

Oklepáváním popela z cigarety, pomalu, klep-klep-klep, členila hovor s neviditelným protivníkem na druhé straně

stolu. Dvě židle, každá po jedné straně. Pět lidí v domě a dvě místa u stolu.

Zhluboka potáhla z cigarety, cítila, jak ji kouř škrábe v krku a plní plíce, a usmála se, když si uvědomila, že to byl on. Dvacet cigaret každý den, z každé tak šest, možná sedm šluků, a skutečně si vychutnala jen jeden jediný. Jeden ze sto dvaceti každý den. Tohle kuřácké zamyšlení jí ukazovalo, jak málo požitku z kouření má a jak je nesmyslné. Jak na ni nepůsobí. Vychutnávala si ten jediný nádech tím víc, čím víc si uvědomovala, jak je vzácný. Klep, klep, klep. Z cigarety odpadl kousek žhnoucího tabáku a Kay úhledně udusala špičku o stříbrný, zlacený svažitý povrch misky.

Dvířka kuchyňských skříněk visela volně v závěsech, pracovní deska zduřela vodou v místech, kde se odloupla plastová dýha. Na bytovém úřadě jim slíbili novou kuchyni, mohli si vybrat dvířka i pracovní desku ze tří nabídek, ale od té doby už uplynulo několik měsíců a nic se nedělo.

Kay uslyšela z předsíně otvírání ložnicových dveří. Do kuchyně vešla Marie, ale odvrátila od Kay pohled, jako by jen náhodou procházela. Ve třinácti letech byla Marie tak plachá, že skoro nevycházela z domova. Přesto měla nalakované nehty, tentokrát namodro, a barevně sladěnou stuhu ve vlasech. V buclatém obličejí jí zářily kulaté růžové tváře.

„Ty ses líčila, miláčku?“

Marii to nečekaně přivedlo do rozpaků. „Sklapni.“ A úprkem se vracela do svého pokoje.

Kay si skousla ret, aby se nerozesmála. Marie se jednou rozplakala studem, protože Kay řekla před jedním klukem z její třídy, že Marie ráda pije ribenu.

„Miláčku,“ zavolala za ní, „máme čipsy.“

Marie zaváhala a se skloněnou hlavou se vrátila z předsíně, ale na matku se nepodívala. Naslepo zatápala po kuchyňské